

Ruth 60

1. Fagra Blóma

Pól F. Joensen

Fagra blóma, tú sum prýðir
Fjallatindar, berg og skørð,
bø og ong og grønar líðir,
hvát er fagrari á jørð? –

– Eina blómu tó eg kenni,
fagrast hon av øllum er,
sjálvt ei rósan líkist henni:
tað er hon eg valdi mær!

Blómur spretta móti vári,
følna tá ið heystið er!
Mín, hon blóma man alt árið,
um so kalt og kavi er. –

– Einaferð hon bert kann blóma,
følnar hon, eg følni við;
fylgja skal eg blómu míni
til tann síðsta hvíldarfrið.

2. Piano Man

Billy Joel

It's nine o'clock on a Saturday
The regular crowd shuffles in
There's an old man sitting next to me
Making love to his tonic and gin

He says, "Son can you play me a memory
I'm not really sure how it goes
But it's sad and it's sweet
And I knew it complete
When I wore a younger man's clothes."

*La-la-la, di-di-da,
La-la, li-li-la, da-dum*

Sing us a song you're the piano man
Sing us a song tonight
Well we're all in the mood for a melody
And you've got us feeling alright

Now John at the bar is a friend of mine
He gets me my drinks for free
And he's quick with a joke
or to light up your smoke
But there's someplace that he'd rather be

He says, "Bill, I believe this is killing me."
As a smile ran away from his face
"Well, I'm sure that I could be a movie star
If I could get out of this place."

*Oh la-la-la, di-di-da,
La-la, li-li-la, da-dum*

Now Paul is a real estate novelist
Who never had time for a wife
And he's talking with Davy,
who's still in the Navy
And probably will be for life

And the waitress is practicing politics
As the businessmen slowly get stoned
Yes they're sharing a drink they call "Loneliness"
But it's better than drinking alone

Sing us a song you're the piano man
Sing us a song tonight
Well we're all in the mood for a melody
And you've got us feeling alright

It's a pretty good crowd for a Saturday
And the manager gives me a smile
'Cause he knows that it's me
they've been coming to see
To forget about life for a while

And the piano it sounds like a carnival
And the microphone smells like a beer
And they sit at the bar and put bread in my jar
And say, "Man, what are you doing here?"

*La-la-la, di-di-da,
La-la, li-li-la, da-dum*

Sing us a song you're the piano man
Sing us a song tonight
Well we're all in the mood for a melody
And you've got us feeling alright

3. Áh, kundi á tíðarhavi

Pól F. Joensen

Áh, kundi á tíðarhavi
vit akker kastað ein dag,
tá vit hava eydnuna vunnið,
so hon ikki rýmdi avstað

Tíðin, legg tínar veingir
saman bert hesa stund,
meðan eg sælur kyssi
mítt sólfagra ástarsprund.

Og løtan hin signaða, ríka,
á kvirru, ástheitu nátt, –
áh, lat meg í kossinum doyggja,
tá hvíli eg æviga gott.

4. I Kongens Have

Bamses Venner

Hvor mange somre mon man tælle kan,
på en bænk i kongens have.
Fra man er amøbe og til man bli'r en mand,
på en bænk i kongens have.
Og hvis man er heldig nok,
kommer man der også op,
når man er gammel nok til at gå med stok.
Alt det og meget mere det er hvad der sker,
på en bænk i kongens have.

Morgenstund og guld-i-mund det hele kører rundt,
på en bænk i kongens have.
Giv mig dit hjerte så kysser jeg din mund,
på en bænk i kongens have.
Pige vil du med mig gå,
alt i verden skal du få,
for dig vil jeg male himlen blå.
Alt det og meget mere det er hvad der sker,
på en bænk i kongens have.

To pædagoger med strikkesokker på,
og en kæmpe børnehave.
Sætter sig ned, sammen med de små,
på en bænk i kongens have.

Hov der går min egen søn,
bare de nu får nok i løn,
for at passe på ham ellers er det synd.
Alt det og meget mere det er hvad der sker,
på en bænk i kongens have.

To stewardesser med strutteskørter på,
går igennem kongens have.
Vinker til mig, og forsvinder i det blå,
på en bænk i kongens have.
Hvorfor kom de denne vej,
hvorfor sagde de hej til mig,
jeg kendte ikke dem og de kendte ikke mig.
Alt det og meget mere det er hvad der sker
på en bænk i kongens have.

Regndråber drypper, månen skinner ned, på en
bænk i kongens have.
Så sidder man der, endelig er der fred, på en bænk i
kongens have.
Intet gik som det sku' gå,
æren kan gud fader få,
hvor blev du af du min skønne sommerdag.
*; Alt det og meget mere det er hvad der sker
på en bænk i kongens have. ;*

5. Kom og Dansa

Chr. Holm-Isaksen

Kom og dansa, hjartanskæri skattur mín!
Hoyr, fiólin káta kvøður hásong tín!
Kvøður kátt um elskhug og um sætan gleim;
lat hann bera okkum burt í annan heim!

Kom og dansa, kæra, legg teg í mín arm!
Lívgdandi er hvíldin við tín mjúka barm.
Lítla hjartað titar eymligt móti mær,
sum ein bangin dúgva sárt við veingjum slær.

Fagra høvdið hvílir móti bringu blítt,
fuglaungin kennir reiðrið fjálg og lítt.
Skálkasøta brosið leikar vørrum á,
spyr, um ikki skjótt tær munnu kossin fá.

Eygu møtast—burt er horvið alt, sum er;
eina sveima vit í eini dreymaverð.
Søtt sum blóman angar, mjúkt sum aldan slær,
streymar heitt títt unga yndi móti mær.

Alt er skýmligt, eina dansa tú og eg;
smáar varrar teska eymt: »Eg elski teg!«.
; Ørur eg tær kyssi—streingir tagna brátt.
Svunnin er ein fríð og føgur dreymanátt. ;

6. So Vakrar Moyggjar og Knappar Menn

Rasmus Effersøe

So vakrar moyggjar og knappar menn,
sum kunnu teirra gerning gera,
væl finna kanst tú í Føroyum enn,
tí her er gaman at vera.

Um vetrarkvøld um grúgvu samlast øll
at siga søgur bæði um menn og trøll;
stuttligt er har,
tað tykist mær,
ið hvat so aðrir teir halda.

At reka seyð, tað so stuttligt er,
at kasta nótt og halda snøri;
hvør lítil drongur so glaður fer
at stinga fliður í fjørðu;
og tá ið piltur fer at fiska síl,
í fíkku fær hann sær ein góðan drýl:
niðan í dal
hann fara skal
at fáa agn fyri flundru.

Í øðrum londum tey gera mat,
sum rætt og slætt kann kallast evja:
“*týskar klumpar*” og “*franska sós*”
og mangt og hvat tey saman vevja.

Eg skerpikjøt og rikling vraki ei,
gev mær bara tvøst og spik og seið;
; gásin væl gødd
og seyðarhøvd,
tað er tann kostur sum mær dámar. ;

7. Einkí Er Sum Summarkvöld Við Strendur

Christian Matras

Einkí er sum summarkvöld við strendur.

Hvítar lýsa gjar- og flidnarendur.

Standa menn á nesjum og á tongum.

Bátur ror við áratökum longum.

Veksur flóð og neyvan tú tað grunar.

Eiðasørt á nøkrum flúri runar.

Syftast fagrir fiskar fram við strendur,

meðan dagur leggur saman hendur.

Hýkur dimmið mjúkt um hellulandið.

Kámast agnið, her eg sjálvur standi.

Áraknarr og syftan millum flesja.

Hómast valla land ímillum nesja.

Fram við landi eftir taragrunni

hava blankar beitur stöðugt runnið.

Sleiskast alt hjá monnunum á tanga.

Ein og ein teir heim til húsa ganga.

8. Sildavalsurin

Oskar Hermansson & Poul Arne Joensen

Skútur brátt stevna av firði út
tað norðhavssild at fanga
Skiparin rópar um stýrhús-rút:

”Hey, latið springið ganga!”

Koyrir so á motorin,
snotilig skútan er vorðin.

Setir so kós í ein landnyrðing,
loggið bert snurrar ein sólarring.

Skiparin sjógvin gradar,
brúkar sekstant og radar.

”Gerið nú greitt bæði trossar og gørn, tí nú seta vit!”

Setan var góð, væl teir fingur í
á fimtan favna dýpi.

Gørnini fimti teir settu út,
við tunnum verður knýpið.

Avhøvda flestu og gelda,
aðrir teir salta og skelda.

Kokkurin gamli tó glaður er:

”Komið nú allir og skaffi her,

Borðiskin havi eg djúpan,

kom og fá tykkum sildasúpan,

Hon stimbrar og hitar hvønn einasta kropp,
sum nú kropin er!”

Sigla so inn aftur leygarkvöld,
teir glaðir munnu sjunga.
Harmonikan áður so deyð sum sild,
man út í dansin runga.
Ruskij og Polskij har snurra,
norðmenn og sviar sum murra.
Har er bert ruðul og eingin kós,
stúgvandi fult eins og sild í dós!
; Har eru sildaknassar
umframt teir sildabassar
Sum gørn teirra seta og fanga sær sprund
nú eitt leygarkvöld. ;

9. Eins og Áarstreymur Rennur

M. S. Viðstein

Eins og áarstreymur rennur vallar hugurinn hjá mær,
og í barmi mínum brennur longsil út um bygdargarð.

Eg vil skoða villar víddir, eg vil njóta sól og vind!
Fagurt hagin nú er skryddur, lætt fer lot um fjallatind.

Felagar, tit þjókan takið, kom í hagan burt við mær,
vendið bygdinni so bakið móti okkum sólin lær.

Hoyrið fuglaljóð í haga, síggið seyðafylgi mong,
dýr og menniskju seg gleða: Trív tí í ein vallarasong!

Tá ið eftir dagsins hita kaldligt lot um víddir fer,
snípan letur okkum vita, at tað hvíldarstund nú er,
og tá fara vit í tjaldið, og vit sova sælan blund,

inntil náttin missir valdið
; á tí snimmu morgunstund. ;

10. Eg Minnist Úr Golum Søgum

Rasmus Effersøe

Eg minnist úr gomlum søgum,
sum móðir mín segði frá
um Føroyar í gomlum døgum,
hvussu føroyingar vóru tá:
roysni og brøgd at gera
teimum á hjarta lá,
høgt mundu teir høvdu bera,
tí fríbøndur vóru teir tá.

Trúfastur altíð var maður,
vildi ei bróta sítt orð,
í vertskapi fróður og glaður
við egið sum við annans borð.
Ei vin í neyð teir gloymdu.
æran var teirra mið,
og hana so væl teir goymdu
alt eftir norðmanna sið.

Tá stongd var ei bóndans stova,
um ókunnugt fólk kom á leið,
men rómastampur úr kova
og válgarin spardust ei.
Tann, ið av lítlum varð argur,
varð hildin fyri spottt,
tann, sum var ræddur og kargur,
fekk mangan ótelgdan tátt.

Ein maður við röttum sinni
kann látast av rók og rong
men leingi skal liva hans minni
í søgu so væl sum í song.
Latið ei søguna doyggja,
goymið hana so væl,
í dreingja sinni og moyggja
hon mikið útrætta skal.

11. Meg Minnist Eina Mynd

Hans Andrias Djurhuus

Meg minnist eina mynd – eg var lítil tá,
Tó fagrari mynd eg aldri sá;
Tað var lítil bygd, fram við vatn hon lá
Og húsini vóru so fitt og smá

Í bønum á blik, lögdu gentur løk,
og roykurin rak yvir grasgrøn tøk.
Hvør klettur sum skarlak litaður var,
Og krúnu av tárni tindurin bar.

Ein drongur við tráðu sat vatni hjá,
ein áarløkur rann skamt har frá.
Ein tjóðraður hestur í beiti stóð.
Í lofti kvað fuglur sítt kvøldarljóð.

Alt átti so friðarligt hvíldarlag
– kvøldarhvíld eftir strævnan dag.
Sólin var farin um fjallaskarð
Tó enn stóð glæman og lýsti har.

Ein føgur, ein yndislig summarmynd
við sólseturglæmu um høgan tind
– Og eg kann minnast, eg ynskti mær,
At mær mátti unnast at búgva har.

Tó aldri eg enn slíkt stað havi sætt,
og einki havi eg frá tí frætt;
og myndin er burtur – skrødd ella brend,
og eina av mær, ongum øðrum kend.

12. Wild Rover

Fólkasangur

I've been a wild rover for many's the year
and I've spent all my money on whiskey and beer.
But now I'm returning with gold in great store
and I never will play the wild rover no more

And it's no, nay, never,
no, nay, never, no more
will I play the wild rover
no, never, no more

I went into an ale-house I used to frequent
and I told the landlady my money was spent.
I asked her for credit, she answered me nay,
Such a custom like yours I can have any day

And it's no, nay, never,
no, nay, never, no more
will I play the wild rover
no, never, no more

I took from my pocket ten sovereigns bright
and the landlady's eyes opened wide with delight.
She said I'd have whiskey and wines of the best
and the words that she told me were only in jest.

And it's no, nay, never,
no, nay, never, no more
will I play the wild rover
no, never, no more

I'll go home to my parents, confess what I've done
and I'll ask them to pardon their prodigal son.
And when they've caressed me as oft' times before
then I never will play the wild rover no more

And it's no, nay, never,
no, nay, never, no more
will I play the wild rover
no, never, no more.

13. Súrligar Nætur í Keypmannahavn

Kári P.

Vaknandi húsafasadyr nú náttin er deyð
Spyrja hvønn annan hvar fáa vit nú morgunbreyð
Morgunin legði sín perlandi dög á tín kinn
Vit turkaðu brillurnar væl áðrenn vit fóru inn

Í tómligu tøgningini hittast av og á eygnabrá
Lunkaði rundstykkir hvat skal tú hava uppá

Ein lítlan til tín ein til mín

Ja tað riggar so væl

Tá ein skal biðja teg lova sær at sova sær hjá tær

Og Langabrágv leingist av longslí har yvir man skal

Á tínum kamari kunnu vit helst sova væl

Ein byrjandi býur bjóðar tær ein góðan dag

Tú svarar takk fyri meg

men mítt ríki er ei av ídag

Eg elski teg tak mína seinastu rest í tín favn
So gloyma vit súrligar nætur í Keypmannahavn
; og meðan tú elskar meg hómi eg dalar og fjøll
angandi bø mjúkar sátur og spælandi børn;

14. Bella Ciao

Italsk/føroysk útgava

Una mattina mi son svegliato,
o bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao!

Una mattina mi son svegliato
e ho trovato l'invasor.

O partigiano portami via,
o bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao
o partigiano portami via
che mi sento di morir.

E se io muoio da partigiano,
o bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao,
e se io muoio da partigiano
tu mi devi seppellir.

Seppellire lassù in montagna,
o bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao,
seppellire lassù in montagna
sotto l'ombra di un bel fior.

E le genti che passeranno,
o bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao,
e le genti che passeranno
mi diranno «che bel fior.»

Questo è il fiore del partigiano,
o bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao,
questo è il fiore del partigiano
morto per la libertà

Í degningslýsi, vit taka hakan
O, bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao
Í degningslýsi, vit taka hakan
til verka fara vit hvønn dag

Ímillum flugur og moyggjabitar
O, bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao
Ímillum flugur og moyggjabitar
Vit sveitta í rísveltuni

Tann dagur kemur og tú vís í
O, bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao
Tann dagur kemur og ver tú vís í
Vit eiga sjálvar veltuna

15. Eg elski hitt gamla

Eg elski hitt gamla, hitt brimbarda býlið,
tey dýrastu minni mæð berast í sjón
um dagar so fagar, við ljósi og smíli,
sum einans teir finnast á barndómsins lón.

Har lærði meg móðir at fjálga og æra
tann blett, har eg ljósið av fyrstantíð sá,
har rættisinn og mildni var barndómsins læra,
har lærði eg alt, sum mítt lív byggir á.

Hvar enn eg man fjakka, so leitar hann hagar,
mín hugur, har sorgleysur dagur mín rann.
Ei nakað kann metast við barndómsins dagar.
Bert minnini liva um skeiði, ið svann.

Eg elski tann blettin, sum veitti mæð skýli,
tá landnyrðingsfroðan um lonina lá.
Eg elski hitt gamla, hitt brimbarda býlið
men tað skilir tú valla, hví tað er svá.

16. Eg siti so eina

Eg siti so eina við bálið í kvöld,
og hugsu um teg mín elskaða.
Nú sólin fer niður, og náttin gerst köld,
og stjörnurnar glitra himni á.

Eg reið mæð avstað til Texas bý,
yvir prærians fløtur, fjøll og líð.
Eg reið mæð henda langa veg,
tí eg skuldi hitta teg,
mín hestur, mín saðil og eg.

Og nú vit aftur sita saman her,
við longsli eg taki teg í favn,
aftaná hesa longu vandamiklu ferð,
eg teski títt elskaða navn.

Eg reið mæð avstað til Texas bý,
yvir prærians fløtur, fjøll og líð.
Eg reið mæð henda langa veg,
tí eg skuldi hitta teg,
mín hestur, mín saðil og eg.

17. Eros

Vilt tú ikki sita her
eina løtu nú hjá mær
∴ so eg kann kína og kyssa teg
og vera tær so nær. ∴∴

Nú býurin skjótt sova skal
og myrkrið biður góða nátt
∴ legg teg bara her so væl
fevn og kroyst mín kropp. ∴∴

Vit gloyma dagsins strev
í morgin er aftur frídagur
og Eros so loyndarfullur lær
bara hann okkum sær.

Nú sólin sendur geislar inn
í eina lítla lon so veik
∴ har liggja tvey saman balla skinn
eftir ástarleik ∴∴

Um vit gloyma dagsins stríð
geva hvørjum øðrum tíð
kann Eros ikki halda frí
tað leggur hann einki í.

Tú mást ei fara heim í kvøld
verð nú her hjá mær, hjá mær

∴ so eg kann merkja tín mjúka kropp
heilt nær at mær. ∴∴

18. Í góðum veðri hann dyrgdi

Í góðum veðri hann dyrgdi
heilt uppi við Eystfalssker;
og heima sat mamman og syrgdi,
so boysin tann pilturinn er.

Men seinni hann fór út at trola
og legði so langt út á hav,
har stórir sjógvar teir skola
og snýsa so mangt omanav.

Í Skotlandi seldu teir fiskin,
har fekk hann ein góðan vin,
hon stóð har og flenti við diskinn
har suðri í Aberdeen.

Tá átti hann peningar nógvar,
og hartil var lyndið lætt,
og henni keypti hann skógvar
og hartil ein reyðan hatt.

Men brátt mundi gentan hann narra,
tað tók honum dygt og tætt.

Á havinum rytturnar karra
og flúgva úr ætt í ætt.

Tá var tað hann skifti hýru
at slíta tey trongu bond
og sigldi við Óla á Mýru
heilt suður í onnur lond.

So var tað ein dagin, teir lógu
við brúnna í Singapore,
eina feroyska skútu teir sóu,
og skiparin kom umborð.
Tá stóð hann og longdist og syrgdi,
so lítil var vorðin verð.
Hann mintist til drongin, sum dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.

Har frammi teir gjørdu eitt gildi,
og har fór mangt glasið í sor;
men tá ið teir heim aftur hildu,
var drongurin við umborð.
Teir bógvaðu gjøgnum monsunin,
og ofta var ódnin hörð;
men altíð so áttu teir munin
og komu á Skálafjørð.

So róði hann sær til Havnar,
og mamman fekk silkistakk.
Ja, so gera slíkir stavnar,
sum sigla og liggja bakk.
Hann húsini bræddi og girdi,
so vøkur tann lonin er.
Í góðum veðrið hann dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.

19. Tað er gott at elska

Í summar ein morgun, snimma tað var
og sólin dagaði fram
Fingið mær upp í koppin av kaffi,
og døggin av rúgunum rann.
Sólstrálar klivu upp, skygdu burt skuggar,
leitandi gólvinum inn
Fannu fram til tín á dýnuni mjúku
og bóru tær dagin inn.

*Tað er gott at elska, tað er gott at elska
Tað er gott at elska, kvinnu sum teg*

Tú býður mær blíðliga ein góðan morgun
og drekkur títt kinverska te
Vøkru bláu eygu tíni
svøvtung líta á meg
Fjált er at hoyra teg líðandi vakna
og friðin eg kenni á tær
Tú ert tað dýrasta í mínum lívi,
tú ert alt sum eg ynski mær

Tað er gott at elska...

Ei bert ein maður, men eisini pápi
tað gleðina miklu ein fær
At kenna tær mjúku smáu hendur,
á morgni um hálsin á mær
At eg eina kvinnu sum teg skuldi fáa,

er kærleikin einasta svar
Og tá vit inn í ta æviga flyta,
vil eg elska teg líka nógv har

Tað er gott at elska...

20. Seinasta vaktin

Alt hann átti á fold var ein koyggja,
og hann kendi seg heima umborð,
hann var gamal og lá til at doygga,
men hann teskar tó enn hesi orð.

Leið meg einaferð enn út á dekkið,
lat meg ganga ta seinastu vakt.
Lat meg stýra tað seinasta strekkið,
áðrenn skipið til kei hevur lagt.

Hetta far varð mítt heim gjøgnum lívið,
og tað bar meg í suður og norð,
nú til hvíldar eg ruraður blívi
mína seinastu frívakt umborð.

Tá mín dekksvakt er komin at enda
og mítt tørn til at stýra er av,
vil eg ongantíð heim aftur venda
til tað stóra og brúsandi hav.

Leið meg einaferð enn út á dekkið ...

21. Molly Malone

In Dublin's fair city

Where the girls are so pretty

I first set my eyes on sweet Molly Malone

As she wheeled her wheelbarrow

Through the streets broad and narrow

Crying "cockles and mussels, alive, alive, oh";

Alive, alive, oh

Alive, alive, oh

*Crying "cockles and mussels,
alive, alive, oh";*

She was a fishmonger

And sure, t'was no wonder

For so were her mother and father before

And they wheeled their barrow

Through the streets broad and narrow

Crying "cockles and mussels, alive, alive, oh";

Alive, alive, oh

Alive, alive, oh

*Crying "cockles and mussels,
alive, alive, oh";*

She died of a fever

And sure, so one could save her

And that was the end of sweet Molly Malone

Now her ghost wheels her barrow

Through the streets broad and narrow
Crying “cockles and mussels, alive, alive, oh”;

Alive, alive, oh

Alive, alive, oh

Crying “cockles and mussels, alive, alive, oh”;

Alive, alive, oh

Alive, alive, oh

Crying “cockles and mussels, alive, alive, oh”;

22. Nánd

So rótleyt er sinnið títt, altíð á ferð
tað tykist sum gloymir tú virðini her.
Hví droymir tú heldur um fjarskotin lond
enn síggja tað vakra, sum er í nánd?

Tær tykir at lívið er keðiligt – grátt,
hvønn er tað tú saknar – hví falla í fátt?
Tá aldri tú unnir tær hvíld ella frið,
fæst onki at grógva við tína lið.

Far innar í stovuna, um hon er trong
og lurta – hon syngur ein stillan song;
hon rúmar tó nakað, sum tú leggur í
har vantar bert tað – at tú varnast tí.

Tann eydnan, tú hómar um blánandi fjøll,
hvør sigur hon finst ei í heimahøll?
Tú átti ei friðleysur leita so fjart,
men lært teg at elska tað, sum tú sært.

23. Niklas hjá Pena

Eg eiti Niklas hjá Pena,
og eg eri fjøruti ár,
mín kona er Marin Malena,
og hon fylti trýss í gjár,
tó eg elski Marin Malenu,
helst tá hon ei er her í nánd,
eg næstan aldri meg veni
undir hennara jarnhørðu hond.

Fyrstu ferð, ið eg kendi,
at hon ein gívvur var,
var brúdleypsdagin hon brendi
rúsdrekkakortið hjá mær.
Tá skuldi eg aldri havt talað,
tí klovan hon langaði mær
í skalla, so alt fór at mala,
á, Marin Malena hjá mær.

Eg tori ei síðan at siga
annað enn góða hjá mær.
Hvat, ið hon enn man meg biðja,
so fær hon sama svar.
Biður hon meg vaska blæður
ella klóra á rygginum sær,
svari eg fúsur og glaður:
”;Ja, elskaða Marin hjá mær”;

Um Marilyn Monroe segði:
“;Niclas, eg eri so køld”;;
hugtungur svara eg hevði:
”;Eg tori ikki í kvøld,
so høgt eg enn man seta
viðgitna kroyið á tær,
eg noyðist tó hægri at meta
Marin Malenu hjá mær”;

Nú kunnu tit kanska halda,
at tað er so synd í mær,
men ein er ið øllum man valda
hann hjálpir nokk eisini mær.
Tí man eg aldri meg vena
um enn hon so dúgliga goyr,
mín elskaða Marin Malena,
eg veit at hon einaferð doyr.

24. Vandringsmenn synger

Oss kan du møte på allverdens veier, vår fot har trådt på alle markers muld, den bylt vi bær' på det er alt vi eier, men vi har stjerneblink og månegull.'

Og vi har set de skjønne soloppganger, hørt bekken sildre gjennom eng og kraft, hørt fuglesangen over blomstervanger, og sommerruset i den stille natt.

Vi har en drøm, en verden bak vår panne, så langt den rekker er den evig vår og det er nye sjøer, der er gyldne lande med nye eventyr hvor enn vi går.

Når sol går ned, og det blir skumringstide vil bekken nynne oss sin melodi, for vi er vandringsmenn i verden vide og ingen gledesstund går oss forbi.

Vi tar imot og gir med åpne hender, så glad og rik er ingen mann på jord som vi – når natten sine stjerner tenner og lar den lyse i en vandrers spor

25. Per fór til Havnar

Per fór til Havnar at keypa sær vøttir,
svintu og annað sum krevst til ein túr.

Fór inn á gólvið hjá sínari dóttir
legði seg niður og fekk sær ein lúr.

Vek meg aftur, tá útvarpið kemur.
Sjálvandi faðirsins vilja hon fremur.

Útvarpið kemur og sigur so tað
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

Skóleysur Per upp av sofuni flýgur,
spyr hvussu ólukkan hetta ber til.
Bannar eitt sindur, men skilir umsíðir,
Strandferðslan sjálvandi ger sum hon vil.

Ferðaaetlan skal eitast at vera.
Harragud veit hvussu teir mingilera.

Har er tó einki at gera við tað.
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

Ikki so lættur á beinunum longur
skundar sær kortini alt tað hann kann.
Tungan so langt út úr munninum hongur,
børnini ræðast tann ókunnumann.

Eingin bilur og tungt er at bera,
mong vóru ørindi eftir at gera.

har er tó einki at gera við tað
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

Alt meðan Per gjøgnum býin sæst halta
uttan at unna sær hvíld ella steðg.

Sandingur situr í stóli hjá Hjalta,
letur har falla sítt vælvaksna skegg.

Hjalti rakar, men óreinsettur,
noyðist at geva, tá helvtin er eftir.

Har er tó einki at gera við tað,
um átta minuttir fer Másin avstað.

Tvey eru komin til Havnar at vígast,
borðreitt tey hava á Sandi til fest,
tí kann so illa við vígsluni bíðast,
presturin skrumblar tey saman sum best.

Av tí tey óttast, at Másin skal fara,
eydnast bert øðrum sítt jaorð at svara.

Har er tó einki at gera við tað
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

Demmus hann skvamblar í bastovuni síni
vaskar sær ryggin, sum helst treingir til,

hoyrir so útvarpið, óreint í trýnið
finnur nóg illa á klæðunum skil,
svartur skógvur og brúnur tann eini,
skøðir seg kvikkliga, skeivt uppá beinið.

Har er tó einki at gera við tað
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

Sjáldsom er gongan, um skerstokkin dettur,
tungt er at renna mót tíðini kapp.

Illur er onkur, ið kanska lá eftir,
glaður er hann, ið við skipinum slapp.

Onkur lovar at fara til fútan,
annar at geva Jóhann upp á snútan.

Har er tó einki at gera við tað,
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

26. Tað er leygarkvøld

Tað er leygarkvøld í kvøld
harmonikan spælir til dans
komið øll, sum eru køld,
komið og fáíð tykkum kjans.

Tak um miðjuna á henni
sum tú valdi tær
Kom og syngi og flenni
kom og dansa við mær.

Hoyr so kátir tónar út
gjøgnum vindeygað sær smoyggja nú.
Hvussu kanst tú kenna sút?
Kom og trín í dansin, tú.

Tak um miðjuna á henni ...

Og tá myrkrið fjalir fold
tak tá gentuna í hondina.
Tá so døggin legst á mold
leiðast tit til strondina.

Tak um miðjuna á henni ...

Legg á varrar hennar koss
strúk so blítt og eymt um purlurnar
burt er alt, sum fyrr var knoss
og burt allar kurlurnar.

Tak um miðjuna á henni ...

Eydnulandið tykkar er
har í fjálgu skýming sera blítt
tað sum síðan hendi har
er í tínum huga frítt.

Tak um miðjuna á henni ...

27. Vallarin

Nú kalla aftur tær gomlu gøtur, og klássurnar eru
bøttar væl.

Eg havi stolið mær nakrar røtur úr røtakáli við
Norðadal.

Úr Akrabergi við kós til býggjar, eg hugsji ikki um
svongd og neyð. Eg brýni knívar og hvessi líggja, eg
brýni hita og dagligt breyð.

Hvar er mín ungdómur - spyr meg ikki - hann var so
lættur og eg var stak. Eg svav so søtan í onkrum
fjósi, eg reiddi vakrastu gendu lak.

Við henni var tað so søtt at fríggja, seg vársins angi
um hana smeyg. Eg brýni knívar og hvessi líggja, eg
brýni hita og dagligt breyð.

Eg var jú hildin at vera løgin,

átti ei bindandi - onki kall.

Eg var bert vallari - uttan støði, og bóndin stongdi
sín fulla hjall. Hann var so sjálglaður - tú skalt
sígga, at hann - nei hann líðir onga neyð. Eg brýni
knívar og hvessi líggja, eg brýni hita og dagligt
breyð.

Tá átti hvør maður sær ein lítlan, var nóg so herskin,
men hvat ger tað. Tí fram við ánni, var gras og
tutlan, sum setti dóm á hvørt handslag. O -
drykkjubrøður, sum fólk flest skýggja, tit drukku
burtur alt vit og skil.

Men eg bert brýndi og hvesti líggja - og fríggjadag
stundar halgan til.

Ímillum tykkum, sum betur duga, eg eri bara eitt
gamalt spott,

men eg kann sveima í mínum huga, og finna frið í tí
ljósu nátt.

Tit eru fleiri við skaldagávum,
eg millum tykkara fall í fátt.

Men eg kann brýna í frið og náðum, og eri
takksamur fyri smátt.

Hvar eru tit - allir, sum eg kendi,

Hvør hyldlig genta, hvørt gamalt sjagg. Teir flestu
niðri á sundhólm lendu, og nakrir kvaldust í
fløskuskvagg. Men sjálvur eri eg enn so frægur,

um hár er hvítnað og nøsin reyð, at eg kann syngja
og vera glaður, eg brýni hita og dagligt breyð.

Enn liggja gøturnar har og dúra við morgunkulda og kvøldardøgg. Eg hvørvisteininum enn kann snúðra, og nøsin rodnar við hvønn ein løgg. Úr Akrabergi við kós til býggjar, og hugsu ikki um svongd og neyð. Eg brýni knívar og hvessi líggja, eg brýni hita og dagligt breyð.

28. Kald det kærlighed

Lars Lilholt

*Kald det kærlighed
Kald det lige, hvad du vil
Å-u-åh der findes ingen ord
Ingen ord der helt slår til
Så kald det lige, hvad du vil*

Fortæl mig ikke, hvad jeg skal og bør
Fortæl mig om dig selv, hvis du tør
Giv mit frit valg
Og giv mig et hjerte jeg kan røre
Giv en chance ved at tale før du går
Det du fortier slet ingen chance får

Kald det kærlighed ...

Vi to kan overleve næsten alt
Undtagen det, der aldrig rigtig blev fortalt
Tag mig ikke som et gidsel
Tag mig helt og ikke halvt
For at elske rigtigt, skal jeg være nøgen
Den drøm, der kun forbli'r en drøm, den er en løgn

Kald det kærlighed ...

*[Fløjte solo]
(take it away, Kristinn)*

Lad mig være lidt alene med mig selv
Jeg vil ha' dig alligevel
Jeg vil ha' en gave
Ingen handel, ingen gæld
Det' for let at går fra kærlighed til had
Lad os da prøve at skille det ad

*Kald det kærlighed
Kald det lige, hvad du vil
Å-u-åh der findes ingen ord
Ingen ord der helt slår til
Så kald det lige, hvad du vil*

*Kald det kærlighed
Kald det lige, hvad du vil
Å-u-åh der findes ingen ord
Ingen ord der helt slår til
Så kald det lige, hvad du vil*

29. Villar víddir

Leið meg út á villar víddir, har lívið leika skal.
Frælsið fær eitt innihald og vónin gerst eitt val.
Ja, heilt út, har vindar venda og orka broytir skap,
Einstein mætir Marx og Freud
og Rolling Stones afturat.

Har blandar tú títt blómubryggj
uttan timburmenn ella fólkaskomm,
tí avdottin er Bakkus brátt av Kána brúdleypsromm,
kom við út á villar víddir, uttan haft ella tíðartonn.

Sigl meg út, har sjógvar slættast
av skynseminar vernd,
hvør ein misgerð rættast í somu løtu, hon er nevnd.
Vilt tú syngja millum vinir, mást tú ganga út úr takt,
tí tín leiðari gerst linur, tá tín samvitska fær makt

Eygu møtast undrandi, tú bert meg burtur blundandi,
øsast upp heilt óttaleys í Nirvana out of time.
Blaka meg so, har bylgjur brótast,
oman bakka, út um heim.

Eg vil síggja syndir slaktast
og teg sveima upp av ný,
tí har insta vónin aktast, hon venur vápnagný.
Eg vil daga duldar dreymar og loysa lygnarhaft,
vita nær ja er ja og nei er nei, tá ivin heldur kjaft,

og lívið er eitt puslispæl,
sum aldri liggur, sum tað skal,
sum eitt sprell í kosmos tú og eg,
á Edensgarðarveg.

Vælkomin út á villar víddir,
her skal eingin spara seg.

30. Hvør Skuldi Gamlar Gøtur Gloymt

Christian Matras

Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt
og gamalt vinalag,
hvør skuldi gamlar gøtur gloymt
og mangan góðan dag.

*Fyri mangan góðan dag, ið var,
drekki nú eitt glas við mær,
vit tøma eina vinaskál
og minnst tíð, ið var.*

Vit runnu upp í brekkurnar,
har blomstur vaks og ber,
men síðan varð mangt sporið tungt
í tíð, sum farin er.

*Fyri mangan góðan dag, ið var,
drekki nú eitt glas við mær,
vit tøma eina vinaskál
og minnst tíð, ið var.*

Vit spældu allan dag við skip
og floyttu eftir á,
men leingi vítt og vágvilt hav
ímillum okkum lá.

*Fyri mangan góðan dag, ið var,
drekki nú eitt glas við mær,
vit tøma eina vinaskál
og minnst tíð, ið var.*

Her rætti eg tær bróðurhond,
og rætti tú tína mær,
vit bera glas at munni so
og minnst tíð, ið var.

*; Fyri mangan góðan dag, ið var,
drekki nú eitt glas við mær,
vit tøma eina vinaskál
og minnst tíð, ið var. ;*

31. What A Wonderful World

I see trees of green
Red roses too
I see them bloom
For me and for you
And I think to myself
What a wonderful world

I see skies of blue
And clouds of white
The bright blessed day
The dark sacred night
And I think to myself
What a wonderful world

The colors of the rainbow
So pretty in the sky
Are also on the faces
Of people going by

I see friends shaking hands
Saying, "How do you do?"
They're really saying
"I love you"

I hear babies cry
I watch them grow

They'll learn much more
Than I'll ever know
And I think to myself
What a wonderful world
Yes, I think to myself
What a wonderful world

32. Bye Bye Love

Bye bye love
Bye bye happiness
Hello loneliness
I think I'm gonna cry
Bye bye love
Bye bye sweet caress
Hello emptiness
I feel like I could die
Bye bye my love goodbye

There goes my baby
With someone new
She sure looks happy
I sure am blue
She was my baby
'till he stepped in
Goodbye to romance
That might've been

Bye bye love
Bye bye happiness
Hello loneliness
I think I'm gonna cry
Bye bye love

Bye bye sweet caress
Hello emptiness
I feel like I could die
Bye bye my love goodbye

I'm through with romance
I'm through with love
I'm through with counting
The stars above
And here's the reason
That I'm so free
My lovin' baby
is through with me

Bye bye love
Bye bye happiness
Hello loneliness
I think I'm gonna cry
Bye bye love
Bye bye sweet caress
Hello emptiness
I feel like I could die
:::Bye bye my love goodbye:::

33. Aldan

Altíð ræddist eg taran í sjónum,
rekandi vøkstur um klettar og brot,
síðani, saman við ótta og vónum,
hevur tú rikið mítt hjarta á flot.

*Tak í meg, tak um mín iva,
nem við meg, nert ikki við,
sissa meg, tá eg vil liva,
øs meg, tá eg biði um frið.*

Nú ert tú aldan, og eg eri tarin,
dregur meg at tær og rekur meg frá,
eigi teg, eigi teg, tá tú ert farin,
veit at eg missi teg, tá tú ert hjá.

*Tak í meg, tak um mín iva,
nem við meg, nert ikki við,
sissa meg, tá eg vil liva,
øs meg, tá eg biði um frið.*

Alt tað, sum lokkar og alt, sum vil stýggja,
fløðandi, fjarandi ert tú í mær,
lyftur meg upp nú og letur meg liggja,
myrkrið, sum bjargar og ljósið, sum slær.

*Tak í meg, tak um mín iva,
nem við meg, nert ikki við,
sissa meg, tá eg vil liva,
øs meg, tá eg biði um frið.*

Ræddist eg sjógvin við myrkri og megi,
visti meg stíga á ótryggan veg,
líknandi leið, men við rekandi gleði,
gangi eg nú : Nú ræðist eg teg.

*Tak í meg, tak um mín iva,
nem við meg, nert ikki við,
; sissa meg, tá eg vil liva,
øs meg, tá eg biði um frið. ;*

34. Eitt dýpi av dýrari tíð

So verður sagt av monnum
at lívið er markleys neyð
eitt dýpi av gráum døgum
og børn, ið biða um breyð
Kanska er lívið sorgarlag
kanska er lívið gott
og kanska eg ein skínandi dag
beri kenslu av myrkari nátt.

Í nátt er luftin so rein og klár
bládjúp og ísandi køld
foldin hvílir í hvítari tøg
og norðlýsið reisir sær tjöld
Og vit mítt er fult av tonkum
á ferð út á víðan veg
at finna á miðleysu náttargongd
tann vísdóm, ið uggar meg.

Men ongan vísdóm eg finni
ið sigur tey sonnu orð
Sum bløðandi fuglar falla tey
aftur at hvítari for
Tó eg veit at dýrgripir finnast
og fjalast við gráan eim
tá gentur og dreingir spennast
sum folar í dans og gleim.

Tá barmur mín spentur av undran
av eydnu, av tungari trá
av iva og sorgarløgum
Eisini, eisini tá
::: veit eg at lívið er gáva
eitt dýpi av dýrari tíð
sum øll skulu valla ígjøgnum
rekast og villast inní:::

35. Elisabet Og Elinborg

Lítla sæta Elinborg við sóljugulum hári
Hon syngur og hon dansar frítt
Og frøist nú um várið
Hon spælir sær við blómurnar
Hon elskar vakrar litir
Sum ein fægur sóljudrotning
Í grasinum hon situr

Elisabet Maria við vøkrum, bláum eygum
Hon málar vakrar málningar
Við gulum og við reyðum
Hon málar allar litirnar
Sum dagurin man eiga
Sum ein fægur stjornusól
Elisabet Maria

Brátt so verður friðarligt
Og fuglaveingir hvíla
Sólin bjarta svevur nú
Og mánin fer at skína
; Tá fara tær til pápa sín
Sum søgur veit at siga
Og nú svevur lítla Elinborg
Og Elisabet Maria ;

36. I en lille båd der gynger

I en lille båd der gynger, sidder jeg og synger
Synger om de ting, der gi'r livet værdi
Jeg ka' ikke gå på vandet,
men jeg ka' så meget andet
Jeg ka' føle mig glad, jeg ka' føle mig fri

Der er forår i min mave. Jeg ved, hva' jeg vil lave
Ud at finde fred, fri for nogen der glor
Drive rundt ude på fjorden med begge ben på jorden
Jeg er godt tilfreds med en pilsner i snor

I en lille båd der gynger, sidder jeg og synger
Synger om de ting, der gi'r livet værdi
Jeg ka' ikke gå på vandet,
men jeg ka' så meget andet
Jeg ka' føle mig glad, jeg ka' føle mig fri

Prøv at mærk' hvor luften sitrer, se på vandet hvor
det glitrer

Jeg har masser af tid og slet ingen ur
Her er duft af tang og tjære, det er lige til at bære
Tørre fisk på en rist fra et gammelt komfur

I en lille båd der gynger, sidder jeg og synger
Synger om de ting, der gi'r livet værdi
Jeg ka' ikke gå på vandet,
men jeg ka' så meget andet
Jeg ka' føle mig glad, jeg ka' føle mig fri

I en lille båd der gynger, sidder jeg og synger
Synger om de ting, der gi'r livet værdi
Jeg ka' ikke gå på vandet,
men jeg ka' så meget andet
Jeg ka' føle mig glad, jeg ka' føle mig fri

37. Kalli Katt

Gongur tú ein keitúr millum trý og fimm konteynara-
rar øl og brennivín og timbur skipast inn
so sært tú gamla kalla katt húka á sín stav
skoða farna verk sítt endurføðast hvønn ein dag

Tá gerst hann aftur ungur sum lossaði hann har
fyri hvønn ein breyðbita hann knossaði og bar
meðan skip tey stevndu út og onnur stevndu inn
men tað var aldri fólk sum kalli ið sóu vinningin

Hann minnist mangan kaffimunn og mangan lítlan
dramm

Í regni millum konteynararnar vinirnir og hann
meðan skip tey stevndu út og onnur stevndu inn
men tað er aldri fólk sum teir ið síggja vinningin

Høgir harrar hábærsliga lyfta av sín hatt
heilsa tær og konuni men aldri kalla katt
tí skip tey stevndu út og onnur stevndu inn
onkrir lyftu aðrar upp um lúnningina

Ein dagin undir lossing ein stórir kassi datt
og so var eingin tímalønin meir hjá kalla katt
tað er fjálgt at pensjónerast av at gerast sekstifimm
men beikst at missa farmin tí at árar leggjast inn

Kalli gníggjar eyguni og starir út á hav
um skamma stund so skal hann sjálvur sína ferð av
stað

∴, summer skútur stevna líka inn í himmalin
og kalli trýr at har fær hann at síggja vinningin ∴,:

38. Morgun

Morgun og nýfóddur grátur
vælkomin, lítli, stíg inn
í henda heimin sum gestur
kanska tú dvøstur eitt bil.

Um tú vilt korini vita
best at eg sigi sum minst
tó, eingin veit um júst títt lív
skapt er til eydnu og ljós.

Ábyrgdin á tínum herðum
gáva frá okkum til tín
byrða, ið tung er at bera
ber hana betur enn vit.

Heimurin fyri tær opin
kannar teg gjølla og væl
merktur av ringastu royndum
býður tær kortini sess.

Men, tú eigur dagin og ljósið
tú eigur náttina við
tú eigur stjørnurnar allar
tú eigur rættin til frið.

Viljin er sterkasta svørðið
bítur á harðasta stál

vónin er bjartasti brandur
lýsir tær veg fram á mál.

Ábyrgdin á tínum herðum
gáva frá okkum til tín
byrða, ið tung er at bera
ber hana betur enn vit.

39. Gentukæti / Til Havnar Vit Fara

Her nógv er at gera, ein fær ikki frið,
á landsbygd at vera nú leiðist mær við;
at sópa undan neytum og til at gryvja seið
og bera tøð og tara, o nei! og nei! o nei!

Men Havnin, men Havnin, tann deiliga Havn!
so fegin eg gevi meg inn í tín favn;
tú vermir mítt hjarta, eg verði so fjálg;
á landsbygd alt stinkar av livur og tálg.

Til Havnar vit fara við trá' og við nál;
at seyma vit læra og til at taka mál,
vit seyma um dagin, um kvøldið eru frí' –
so út at «spasera» runt um tann heila bý.

Seks og sjeý um kvøldið fer maskinan undir lás;
so fara vit í handlarnar at keypa okkum stás
og tyggja sjokolátu, piparmynt og bombom;
á landsbygd tey eta sýrulegg og hvonn.

Á landsbygd har brúka teir kubbarar enn;
í Havn ganga unglingar klæddir sum menn
við hvítum mansjettum og gullknøppum í,
á landsbygd! á landsbygd, á fý! fý! fý! fý!

Á keiini hjá Østrøm har síggja vit tá
øll skipini tey duffa á Vestaru vág;
skipsmenninir teir ferðast við bátum út og inn,
tá ræður um , tá ræður um at halda seg svinn.

So møtast vit, so heilsast vit og biðja góðan dag;
um «fýrin» á Borðuni – so «snakka» vit um tað;
teir víða hava farið, teir vita alt so væl,
so lagaligir eru teir í orð og í tal’.

So lið um lið vit fara ígjøgnum býin tá,
har lyktirnar tær lýsa í myrkastu vrá;
«butikkirnar» um kvøldarnar tær lýsa sum sól,
í mínum hjarta er tað, sum altíð tað var jól.

Ja, eru vit við handlarnar, vit biðja góða nátt,
so áarvegin taka vit, har vakurt er og gott,
við Havnarskansa hvíla vit, tað «yndiga» stað,
vit sita har so fegin til alljósan dag.

So seyma vit, so tæna vit, vit gera ditt og datt,
vit gera einki annað, enn hvat vit finna rætt,
so hopa vit, so gleðast vit – tann sak er jó klár,
vit sjálvar verða «frúur» um eini tvey trý ár.

Ja, mínir tankar flúgva, teir flúgva víða fram,
eg veit vist, eg fái alt verðsins stás og kramm,
ja, perlur og blomstur at seta í mítt hár
og smáar spælidukkur hvørt einasta ár.

40. Those were the days

Once upon a time there was a tavern
Where we used to raise a glass or two
Remember how we laughed away the hours
Think of all the great things we would do

Those were the days, my friend
We thought they'd never end
We'd sing and dance forever and a day
We'd live the life we choose
We'd fight and never lose
For we were young and sure to have our way

Then the busy years went rushing by us
We lost our starry notions on the way
If by chance I'd see you in the tavern
We'd smile at one another and we'd say

Those were the days my friend
We thought they'd never end

We'd sing and dance forever and a day
We'd live the life we choose
We'd fight and never lose
Those were the days
Oh, yes, those were the days

Just tonight I stood before the tavern
Nothing seemed the way it used to be
In the glass I saw a strange reflection
Was that lonely woman really me

Those were the days my friend
We thought they'd never end
We'd sing and dance forever and a day
We'd live the life we choose
We'd fight and never lose
Those were the days
Oh, yes, those were the days

Through the door there came familiar laughter
I saw your face and heard you call my name

Oh my friend we're older but no wiser
For in our hearts the dreams are still the same

Those were the days my friend
We thought they'd never end
We'd sing and dance forever and a day
We'd live the life we choose
We'd fight and never lose
Those were the days, oh yes, those were the days

41. Enn eri eg ungur

Enn eri eg ungur
Og enn í góðum lag
Mær tørvar einki føðibræv
Til at prógva tað
Eg minnist ei mín barnadóp
Og mína grulvutíð
Nú eri eg nóg vaksin
Til at skilja hvat og hví

Eg vil elska, eg vil syngja
Eg vil fevna kærleikan
Eg vil leita til tey støð
Har eg finni sannleikan

Lívið er mítt listarverk
Eg máli jú hvønn dag
Um eg fylli hundrað ár
Ei liðugt verður tað
Vónin er at myndin mín
Ein mildan skugga fær
Tá fólk úr øllum heiminum
Frælsið ogna sær

Eg vil elska, eg vil liva
Eg vil syngja friðarlag
Saman við so mongum menniskjum
Sum altíð vilja tað....

Vilja gráta, vilja flenna
Ynska frið í heiminum
Og við álit' á hvønn annan
Læra mangt av lívinum